NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

bambook

bambook

NOVÝ DOMOV

Otis

Ellen Milesová

Zvláštní díky
za veškerou její pomoc
patří mé kočičí expertce
Kristin Earhartové.

Kapitola 1

„Chicago!“ Míša Bárta zvedl dlaň a čekal na plácnutí.

„Chicago!“ zopakoval jeho nejlepší kamarád Kuba, když plácl do Míšovy nastavené dlaně.

Byl to jejich tajný kód. Jen oni dva a jejich basketbalový tým věděli, co znamená. Kamarádi se na sebe usmáli.

„Uvidíme se zítra na tréninku,“ řekl Míša. „Musím teď vyzvednout Máju.“

„Čauky,“ mávl na něj Kuba a vyšel dveřmi z tělocvičny.

Bum, bum, bum. Míša si po cestě chodbou dribloval s basketbalovým míčem. *Dneska to byl skvělý trénink*, pomyslel si.

Tým se učil novou herní strategii a Míša, který mířil do patra za svou sestřičkou, si neustále v hlavě přehrával nové kličky a finty.

Zároveň však přemýšlel, co asi Mája dneska na výtvarném kroužku vytvořila.

Když Míša dorazil k Májině třídě, nakoukl okýnkem ve dveřích a hned svou sestřičku uviděl. Měla skloněnou hlavu a zdálo se, že něco tvoří z malé kuličky hlíny. Vtom se Mája podívala ke dveřím a zamávala na něj. Míša zavrtěl hlavou. Jak je možné, že Mája hned ví, že je za dveřmi?

Pak sledoval sestřičku, jak vrátila svůj kufřík s výtvarnými potřebami do přihrádky, vzala si batoh a rozběhla se ke dveřím. „Podívej!“ zvolala. Ukázala mu malinkou kočku z keramické hlíny ve své dlani. „To je soška Rozárky.“

Míša se usmál. Kočky byly Májiným oblíbeným námětem. Nejraději ze všeho teď kreslila, malovala a modelovala kočky. Dřív to byli lvi, tygři nebo jiné velké šelmy, které žily v divočině. Ale když si jejich rodina vzala do dočasné péče toulavé strakaté kotě (všichni se o něj starali, dokud mu nenašli báječný domov), Mája začala kreslit a modelovat i kočky

domácí. Míša věděl, že Mája už se těší na další kotě, stejně jako on. I když možná o trošku víc než on.

„Opravdu vypadá jako Rozárka," pochválil ji Míša. „Ty oranžové a černé fleky se ti vážně moc povedly." Míša měl vždycky raději psy než kočky – dokud k nim nepřišla Rozárka. Teď miloval oboje.

„Už barva zaschla?" zeptal se a prohlížel si nánosy barvy na sošce. „Protože jak jinak chceš nést tu sošku, k tomu batoh, a ještě jet na koloběžce?"

Mája se na svého bratra usmála. „Vzal bys mi tedy batoh?" požádala ho. „Nechci Rozárku rozmazat."

Mladší sestřička! Míša si povzdechl. Pak nacpal míč do své sportovní tašky a popadl Májin batoh. „Vezmu ti ho, ale pojedeme dolů výtahem. Nehodlám tohle všechno nést po schodech."

Zatímco šli chodbou, Míša dělal výpady doleva a doprava a předstíral obranu protihráče. „Chicago!" zašeptal si pro sebe.

Takhle nazvali herní strategii, co se dneska naučili. Pojmenovali ji podle týmu Chicago Bulls, který ji používal. Pops (tak říkali svému trenérovi panu Popelkovi) ji s nimi natrénoval. Když zakřičel: „Chicago!“, všichni hráči si postupně přihrávali tak, aby dostali míč ke Kubovi, který byl jejich nejlepším střelcem. Fungovalo to jako kouzlo a Kuba poté vždycky dokázal dát koš. Míša už se nemohl dočkat, až si všechno vyzkouší při skutečném zápase proti soupeři.

Když přišli k výtahu, Míša zmáčkl tlačítko.

Zatímco s Májou čekali, až přijede starý rozvrzaný výtah, objevil se učitel Petr, který zde v komunitním centru učil hudební výchovu. „Ahoj Bártovi,“ řekl Petr. „Jak se dneska máte?“

„Skvěle,“ odpověděl Míša. Chodil každý pátek k Petrovi na kytaru. Petr byl skvělý učitel. Uměl zahrát jakoukoliv písničku, co hrají v rádiu, a několik jich dokonce sám napsal. Svou kytaru s sebou všude nosil v pouzdře přes rameno.